

Sinteza obiecțiilor și propunerilor
la proiectul Legii pentru modificarea și completarea
Codului de procedură penală al Republicii Moldova nr. 122-XV din 14 martie 2003

Articolul în redacția prezentată spre avizare	Conținutul obiecției/recomandării și autorul ei	Poziția Ministerului Justiției	Noua redacție a normei
„1. La articolul 36, după cuvintele „ale organului de urmărire penală” se completează cu cuvintele „și ale organului care exercită activitate specială de investigații”.”	Lipsa de obiecții și propuneri.	-	Se păstrează aceeași redacție.
„2. Articolul 63 se completează cu aliniatul (1¹) cu următorul cuprins: „(1¹) Ordonanța de recunoaștere în calitate de bănuț și informația despre drepturile prevăzute la art. 64 se aduc la cunoștință în decurs de 5 zile din momentul emiterii ordonanței, dar nu mai târziu de ziua în care bănuțul s-a prezentat sau a fost adus în mod silit sau de momentul începerii primei acțiuni procedurale efectuate cu acesta. În cazul în care există riscul periclitării administrării probelor, aducerea la cunoștință a ordonanței de recunoaștere în calitate de bănuț și a drepturilor sale se amână prin ordonanța motivată a procurorului, cu autorizarea judecătorului de instrucție pe o perioadă de pînă la 3 luni. În cazul infracțiunilor privind crima organizată, infracțiunilor cu caracter terorist, infracțiunilor de spălare de bani, infracțiunilor de corupție și celor conexe actelor de corupție termenul de neanunțare poate fi prelungit cu încă 3 luni, la demersul procurorului, cu autorizarea judecătorului de instrucție.””	1. Agent Governamental: Modificarea propusă, în principal este argumentată prin necesitatea adaptării cadrului legal de procedură la realitățile și necesitățile actuale ale urmăririi penale. În speță se urmărește cit (i) <i>introducerea unei proceduri și a termenului de notificare a bănuțelilor</i> și doar în situația existenței unei ordonanțe de recunoaștere în calitate de bănuț, așa și (ii) <i>introducerea unei excepții de la această procedură</i> prin instituirea procedurii de amânare a notificării. 6.1. Cu privire la primul aspect - “<i>procedura de notificare</i>” nu se observă, în general, necesitatea de a introduce o astfel de procedură separată, practic echivalentă cu procedura de notificare a acuzațiilor în situația unui învinuit (a se vedea în special art. 282 <i>Înaintarea acuzării</i>). Statutul de <i>bănuț</i>, prin comparație cu statutul de <i>învinuit</i>, în procesul penal este menit pentru a-i oferi unei persoane suspecte ori persoanei în privința căreia există bănuțeli rezonabile despre comiterea infracțiunii anumite garanții minime ale dreptului la un proces echitabil. Comparativ cu statutul de învinuit, practic unicul element care îl deosebește pe un bănuț față de un învinuit este anume natura acuzațiilor și volumul probelor adunate în susținerea acestor acuzații. Astfel, în privința bănuțului planează o bănuțală rezonabilă, care nu întotdeauna poate să rezulte într-o acuzare oficială sau, în cele din urmă condamnare. În privința bănuțului pot plana anumite suspiciuni nu neapărat corect calificate din	1. Se acceptă.	Noua redacție: „2. Articolul 63 se completează cu aliniatul (1¹) cu următorul cuprins: „(1¹) Ordonanța de recunoaștere în calitate de bănuț și informația despre drepturile prevăzute la art. 64 se aduc la cunoștință în decurs de 5 zile din momentul emiterii ordonanței, dar nu mai târziu de ziua în care bănuțul s-a prezentat sau a fost adus în mod silit sau de momentul începerii primei acțiuni procedurale efectuate cu acesta. <u>În cazul în care, există necesitatea dispunerii unor măsuri speciale de investigații în privința bănuțului, aducerea la cunoștință a ordonanței de recunoaștere în calitate de bănuț și a drepturilor sale se amână prin ordonanța motivată a procurorului, cu autorizarea judecătorului de instrucție pe o perioadă de 30 de zile cu posibilitatea prelungirii pînă la 3 luni. În cazul infracțiunilor privind crima organizată, infracțiunilor cu caracter terorist, infracțiunilor de spălare de bani, infracțiunilor de corupție și celor conexe actelor de corupție termenul de neanunțare poate fi prelungit pînă la 6 luni, la demersul procurorului, cu autorizarea judecătorului de instrucție. Fiecare prelungire a termenului de amânare a aducerii la cunoștință a ordonanței de recunoaștere în calitate de bănuț nu poate depăși 30 de zile.”</u>

punct de vedere al dreptului penal sau potrivit unui articol din legea penală. În privința învinutului deja toate capetele de acuzare sunt definite și calificate, circumstanțele faptelor imputate au fost constatate și servesc temei de formulare a acuzațiilor. Din punct de vedere al probatoriului, diferența este evidentă - în privința învinutului sunt mereu probe mai voluminoase, care susțin temeinicia acuzării, comparativ cu probele împotriva bănuțului care sunt capabile să ducă doar la o sigură concluzie - existența unei bănuțeli rezonabile.

Astfel, se reamintește, în acest sens, și **diferența între bănuțală rezonabilă și o acuzație veritabilă** care este sensibilizată în jurisprudența Curții Europene. O bănuțală rezonabilă este o concluzie, reieșind din probele la un anumit moment, despre aparența săvârșirii unei fapte penale de către o anumită persoană vizată - o concluzie care (important) ar fi fost creată la un oricare observator obiectiv (*Fox, Campbell și Hartley c. Regatului Unit* hotărîrea din 30 august 1990, seria A nr. pp. 182, 16-17, § 32). Totuși, ce deosebește o bănuțală rezonabilă de o acuzație veritabilă este reflectat în a doua sintagmă prin care se explică conceptul de bănuțală rezonabilă - faptele care creează „bănuțală” nu trebuie să fie de același grad ca cele necesare pentru a justifica o condamnare, sau chiar pentru înaintarea învinuirii care reprezintă următorul pas al procesului de urmărire penală (a se vedea *Brogan and Others v. the United Kingdom*, hotărîrea din 29 noiembrie 1988, Seria A nr. 145-B, p. 29, § 53, și *Murray v. the United Kingdom*, hotărîrea din 28 octombrie 1994, Seria A nr. 300-A, p. 27, § 55).

Deci statutul de bănuțit este esențialmente unul temporar, pînă la momentul cînd se va observa în ce măsură bănuțelile sunt confirmate sau infirmate la etapele ulterioare ale procesului. Statutul de bănuțit este în principiu introdus în legislația procesual penală a Republicii Moldova pentru a garanta drepturile minime, fundamentale ale persoanei asupra căreia planează bănuțeli rezonabile, și pentru a asigura posibilitatea

organelor de urmărire și a procurorului de acumula alte probe (nu obligatoriu în sensul acuzării) fără a încălca aceste drepturi inerente. Din această cauză. Curtea Europeană atunci când examinează cauze unde este pus în discuție momentul când garanțiile Articolului 6 din Convenție devin aplicabile în privința unui acuzat penal, nu atrage atenție la denumirea dată de legislația sau particularitățile procedurilor penale (bănuț, învinuit, inculpat etc.). În procese "penale", Articolul 6 „în mod necesar începe a fi aplicabil la ziua când o persoană a fost acuzată” (a se vedea hotărîrea *Neumeister*, § 18). Hotărîrile *Wemhoff* și *Neumeister* și după aceasta *Ringeisen* au luat drept data decisivă atunci când persoană a fost arestată/reținută, momentul când o persoană a fost oficial informată că ar putea fi urmărită penal și momentul când investigații preliminare au început și situația reclamantului a fost afectată semnificativ (*Deweert c. Belgiei*, § 42).

Revenind la modificarea în speță, se observă că modificarea prin introducerea unei proceduri de notificare a bănuțelilor a fost propusă **doar pentru a motiva necesitatea celui de-al doilea aspect** și anume excepția prin care notificarea poate fi amînată. Respectiv, această modificare nu urmărește introducerea unor garanții adiționale pentru bănuț, ci devine o procedură care complică și mai mult procesul penal, o face prea formal și, printre altele, nu urmărește nici respectarea principiului economiei procedurale. Indiferent de data emiterii ordonanței cu privire la recunoaștere în calitate de bănuț, odată aceasta fiind adusă la cunoștință, atunci se nasc și drepturile inerente ale persoanei și obligațiile organului de urmărire/procurorului de a respecta aceste drepturi. Prin urmare se procedează la comentariu asupra celui de al doilea aspect.

6.2. Al doilea aspect prevede o excepție de la procedura de notificare a statutului de bănuț, prin introducerea posibilității de amînare a notificării pentru o anumită perioadă. Nu contează perioada în speță, ci mai degrabă procedura de amînare propusă. Procurorul decide asupra amînării. Judecătorul autorizează. Unicul temei pentru

aplicarea aceste amânări este propus doar existența "riscului de periclitare a probelor", un concept foarte general și potențial aplicabil unui set larg de procese penale. La drept vorbind, riscul periclitării probelor persistă în orice proces penal și este, în principiu, un obiect de apreciere, mai degrabă, subiectivă din partea celor care efectuează sau supraveghează urmărirea penală. În acest sens, norma aparent în întrunește standardul minim de claritate și previzibilitate a legii cerut pentru fiecare normă legală. A se vedea printre mai multe alte hotărârile Curții în cauza *Lordachi și alții*, unde în situația unor norme cu caracter general, care ar acoperi o pluralitate de situații, Curtea a constatat că legea nu a fost suficient de previzibilă. Similar este în prezenta modificare, care fiind pasibilă de o interpretare *lato senso* acoperă o multitudine de situații și prin urmare nu este o excepție de la prima situație de notificare, iar în aplicare practică va tinde să devină o regulă. În special aceasta amânare a notificării va permite, la fel să extindă artificial termenul de menținere a persoanei în calitate de bănuit, instituit prin lege, și care v-a avea serioase efecte asupra duratei urmăririi, respectarea și a garanției termenului rezonabil, și cel mai important – amânarea simulată a momentului de garantare a minimului de drepturi de care beneficiază un suspect sub o bănuială rezonabilă. A se avea în vedere că garanțiile unui bănuit în procesul penal nu obligatoriu se rezumă doar la garanțiile minime ale dreptului la un proces echitabil (dreptul la apărare, dreptul de a cunoaște natura și substanța acuzațiilor, etc.). Alte garanții de care beneficiază un bănuit sunt acele inerente oricărei persoane, cum ar fi inviolabilitatea fizică, domiciliului, a corespondenței sale, etc. care sunt garantate de alte articole din Convenție (spre exemplu art. 8). Aceste drepturi, nu sunt absolute și pot fi limitate doar că procedurile aplicate la limitarea acestor drepturi nu trebuie în substanță să declare nul însăși dreptul garantat.

În speță, a doua parte a excepției, include situații în care termenul de amânare a informării poate fi prelungit și mai mult (situații cu cercetarea

infracțiunilor deosebit de periculoase, etc.). Cu alte cuvinte aceasta devine o excepție de la excepție. Deci, în prima situație, ipotetică, procurorul poate să decidă și să ceară autorizarea prelungirii doar pe temeiul "riscului periclitării probelor" și va fi de ajuns, iar în al doilea caz motivul de a cere o a doua amânare constituie o altă condiției procedurale – natura infracțiunilor urmărite. Aparent, nu se observă și posibilitatea de recalificare a naturii infracțiunii înăuntrul primei amânări, pentru a putea decide asupra prelungirii amânării termenului de notificare. Iarși și în acest aspect norma este mai puțin previzibilă, deși introducerea unor condiții vizavi de aplicabilitatea *stricto sensu* a prelungirii amânării este mult mai clară și previzibilă, decât prima parte a amânării, pentru „riscul de periclitare”.

În concluzie, s-a creat impresia că modificarea propusă în fapt urmărește mai degrabă adaptarea legislației la necesitățile organului de urmărire penală/procurorului și nu urmărește decât tangențial instituirea unei noi garanții în interesele unui potențial bănuț. Această modificare îngreunează procesul penal și constituie o irosire suplimentară a resurselor procedurale (judecător care autorizează, procuror care decide etc.) și concurează cu principiului economiei procedurale. Plus se observă că norma oferă o neclaritate în aplicarea ei prin acordarea unei interpretări *lato sensu* și în cele din urmă poate submina și principiul rezonabilității termenului urmăririi penale. Astfel, după cum este propusă la moment, proiectul textului va determina că situația excepțională de amânare a notificării să devină o regulă în practica procedurală a organelor de urmărire/procurorului care să justifice alte scopuri (prelungirea artificială a termenelor urmăririi sau a procesului de acumulare a altor probe care ar implica necesar participarea bănuțului sau informarea lui), inclusiv și unele cu un risc înalt de coruptibilitate (spre exemplu menținerea în suspans a bănuțului fără al informa în sensul unei estorcări).

„Nu sunt în poziția de a oferi propuneri pe text sau să formulez propria versiune a textului

normativ. Totuși, țin să menționez că realizez necesitatea organelor de urmărire penală: procurorului de a avea anumite norme care reglementează situații când o amânare a notificării despre statutul de bănuț totuși există. ”. Situații de acest gen de obicei sunt legate de procesul de obținere a unor anumitor probe care (i) pe de o parte nu pot fi obținute fără ai conferi bănuțului un statut în proces, dar (ii) pe de altă parte informarea bănuțului despre statutul său riscă să submineze însăși procedura de obținere a probelor și rezultatul acestora. Exemplu clasic este ascultarea secretă a convorbirilor care nu poate fi ordonată dacă persoana nu are un statut de bănuț, iar odată conferindu-i acest statut, persoană pe cale de consecință v-a cunoaște despre riscul de a fi supus unei ascultări secrete și prin urmare rezultatele măsurii de ascultare vor fi subminate din momentul notificării despre bănuț.

Această situație se rezolvă foarte simplu, prin oferirea unei posibilități de amânare a notificării dar cu o strânsă legătură cu o măsură de investigație sau o ingerință aplicată în privința bănuțului. Cu alte cuvinte, odată decisă aplicarea unei măsuri secrete de investigație cu titlu principal (spre exemplu aceeași ascultare telefonică) judecătorul care autorizează decide cu titlu accesoriu și asupra amânării notificării bănuțului despre statutul său și doar în situația în care *per a contrario* există riscul de a submina eficacitatea măsuri principale de investigație. Desigur, pot fi și raționamente despre natura infracțiunilor cercetate și interesul public, doar și în această situație preferabil ar fi, pentru a garanta claritatea legii, să fie menționate expres infracțiunile sau normele din dreptul material penal unde o asemenea amânare a notificării se aplică. În cele din urmă, oricum după terminarea efectuării unei investigații secrete, există o obligație generală de informare a persoanei despre faptul că ultima a fost supusă acestei măsuri de investigație. Respectiv, existența unor bănuțeli devine evidentă la acel moment, și nu vād de ce ambele măsuri – notificarea despre măsură de investigație și notificarea despre statutul de bănuț

	– să nu fie făcute simultan. 2. Procuratura Generală: 15. Potrivit proiectului, se propune completarea <i>art.63 cu alin.(1¹)</i>, în care să fie stabilit termenul de 5 zile de aducere la cunoștință a ordonanței de recunoaștere în calitate de bănuît și posibilitatea amânării aducerii la cunoștință a ordonanței de recunoaștere în calitate de bănuît, în cazuri excepționale cu 3 luni, respectiv 6 luni, cu autorizarea judecătorului de instrucție. Aceste condiții, deși vin să asigure un caracter legal și excepțional, în contextul cărora s-ar admite restrângerea drepturilor persoanei, fapt care corespunde condiției de previzibilitate și claritate a normei, precum și utilității practice, totuși termenul de 5 zile, instituit ca regulă pentru a aduce la cunoștință ordonanța de recunoaștere în calitate de bănuît este unul incert, deoarece poate determina unele situații de abuz și diminuarea dreptului la apărare, astfel încât, instituirea excepției de amânare a aducerii la cunoștință a calității de bănuît este suficientă pentru realizarea corespunzătoare a sarcinilor procesului penal. În acest fel, avînd în vedere cele expuse și conținutul amplu al acestui aliniat, ar fi oportun ca doar a doua parte din textul propus să fie expus în proiectul final, după cum urmează: <i>„(1¹) În cazul în care există riscul periclitării administrării probelor, aducerea la cunoștință a ordonanței de recunoaștere în calitate de bănuît și a drepturilor sale se amînă, prin ordonanța motivată a procurorului, cu autorizarea judecătorului de instrucție, pentru o perioadă de pînă la 3 luni. În cazul infracțiunilor privind crima organizată, trafic de persoane, infracțiunilor cu caracter terorist, infracțiunilor de spălare de bani, de corupție și celor conexe actelor de corupție termenul neanunțării poate fi prelungit la demersul procurorului, cu autorizarea judecătorului de instrucție, cu încă 3 luni.”</i>	2. Nu se acceptă. Dimpotrivă, termenul de 5 zile este unul exact care fixează exact termenul în care urmează de a aduce la cunoștință ordonanța de recunoaștere în calitate de bănuît. Neindicarea unui termen, în acest sen, va lăsa loc de aplicare neuniformă a normei. Mai mult ca atît, dispăre necesitatea stabilirii unei proceduri de neinformare, deoarece, în lipsa unui termen de informare, aducerea la cunoștință a ordonanței de recunoaștere în calitate de bănuît ar putea avea loc și la finele acelor 3 luni pe parcursul cărora persoana poate fi menținută în acest statut, ceea ce ar genera nesiguranța raporturilor juridice.	
„3. La articolul 64 alineatul (2) punctul 2), cuvintele „după recunoașterea în calitate de bănuît” se substituie prin cuvintele „după ce i	3. Agentul Guvernamental: Comentarii asupra acestei modificări sunt esențialmente aceleași ca cele expuse la norma de	3. Se acceptă. În condițiile în care norma propusă la art. 63 alin. (1¹), se soluționează	Noua redacție: „3. La articolul 64 alineatul (2) punctul 2). cuvintele „după recunoașterea în calitate de

s-a adus la cunoștință hotărîrea despre aplicarea măsurii preventive sau ordonanța de recunoaștere în calitate de bănuît.”	la pct. 2 din proiect.. 4. Procuratura Generală: <i>La art.64 alin.(2) pct.2) din proiect, se propune revizuirea modificărilor, astfel încît cuvintele: „după recunoașterea în calitate de bănuît”, să fie substituite doar prin cuvintele: „după ce i s-a adus la cunoștință ordonanța de recunoaștere în calitate de bănuît”, iar sintagma „de la persoana care l-a reținut” cu sintagma „de la persoana care exercită acțiunea de urmărire penală”. Modificările expuse se propun a fi reformulate, pe motiv că înainte de a aduce la cunoștință despre aplicarea măsurii preventive, este necesar inițial de a aduce la cunoștință ordonanța de recunoaștere în calitate de bănuît și respectiv drepturile și obligațiile acestuia.</i>	și probleme care ar putea să apară la aplicarea prevederii de la art 64 alin. (2). a fost 4. Se acceptă.	bănuît” se substituie prin cuvintele „după ce i s-a adus la cunoștință ordonanța de recunoaștere în calitate de bănuît sau hotărîrea despre aplicarea măsurii preventive”.
„4. La articolul 118, alineatul (2) va avea următorul cuprins: „(2) Cercetarea la fața locului a încăperii sau a domiciliului se efectuează cu acordul scris al proprietarului sau al posesorului, sau al unuia dintre membrii adulți ai familiei sale. În lipsa acordului scris, cercetarea la fața locului a încăperii sau a domiciliului se efectuează în baza ordonanței organului de urmărire penală, cu autorizarea judecătorului de instrucție.”.	5. Agentul Governamental: <i>La pct. 4 din proiectul de lege. Modificarea în principal urmărește înlocuirea procurorului cu organ de urmărire penală cu drept de a dispune efectuarea cercetării la fața locului în situații excepționale (atunci cînd nu este un acord scris sau nu poate fi obținut un asemenea acord). În principiu, pentru materia drepturilor omului și, în particular a garanțiilor oferite de Convenție, nu este relevant cine dispune și efectuează, cine cere autorizarea o ingerință în inviolabilitatea domiciliului. Important este că trebuie să existe un control, preferabil judiciar în ultima instanță, și aceste măsuri să fie expres prevăzute de lege și să constituie excepții. În particular în speță, norma oferă o excepție – lipsa sau imposibilitatea obținerii acordului care este destul de clară. Ar fi preferată și o indicare despre riscul pierderii probelor or denaturării acestora, dar aceasta oricum este discreția legislatorului.</i> <i>În cele din urmă, există totuși o discrepanță între logica întregului proces penal, și anume între rolurile organului de urmărire penală și rolul procurorului în proces, și modificarea propusă. Procurorul reprezintă o suplimentară garanție că legea, dacă prevede o excepție, va fi aplicată în</i>	5. Se acceptă conceptual remarcă. Totuși, avînd în vedere garanția oferită prin autorizarea judecătorului de instrucție a măsurii, precum și procedura impusă prin art. 304 din Codul de procedură penală, se consideră că procurorul oricum rămîne să fie un subiect activ în cadrul procedurii de dispunere/autorizare a cercetării la fața locului.	Se păstrează aceeași redacție.

	<i>situație de excepție. Organul de urmărire penală, esențialmente are un rol executoriu care trebuie să reacționeze prompt și potrivit circumstanțelor la moment. Totuși, direcțiile principale ale urmăririi și decizii de bază care influențează procesul penal aparțin procurorului. Plus procurorul are rolul de legătură cu judecătorul de instrucție care efectuează controlul judiciar. În speță legătura aceasta se pierde și rolul procurorului ca un garant suplimentar se pierde.</i> Repet că oricum este discreția autorităților în speță de a adapta necesitățile și posibilitățile practice. În practică, realmente se pot întâmpla situații când o mică amânare și așteptarea unui procuror pentru a emite o ordonanță poate submina procesul de obținere a probelor. Respectiv, chiar dacă se propune o astfel de modificare prin înlocuirea procurorului cu organul de urmărire penală aceasta trebuie să fie reieșită și justificată din necesitățile practice. Plus, într-adevăr, această modificare vine să simplifice procedura și respectă principiul economiei resurselor procedurale, oferind posibilitatea de a avea acces direct al organului la judecătorul de instrucție. În această situație, procurorul poate fi măcar informat. 6. Ministerul Afacerilor Interne Se propune a fi completat în final cu sintagma „În cazurile ce nu suferă amânare sau în caz de delict flagrant, cercetarea la fața locului a încăperii sau domiciliului se va efectua în baza ordonanței motivate a organului de urmărire penală, fără autorizația judecătorului de instrucție, cu prezentarea acestuia imediat, dar nu mai târziu de 24 ore de la finisarea cercetării, a materialelor obținute, practic similar procedurii propuse în raport cu percheziția (ex. art. 125 alin. (4) din proiect).	6. Nu se acceptă. Cazul stipulat de norma propusă este reglementat deja de art. 301 alin. (2) din Codul de procedură penală. Respectiv nu sunt necesare prevederi suplimentare.	
„5. La articolul 125, alineatul (4) va avea următorul cuprins: „(4) În cazul infracțiunilor flagrante sau atunci când există circumstanțe ce nu permit amânare, iar autorizarea nu poate fi obținută	7. Agentul Guvernamental: Aceleiași comentarii, ca la pct. 4 din proiect. 8. Ministerul Afacerilor Externe și Integrării Europene:	7. Se acceptă. 8. Se acceptă.	Avînd în vedere obiecțiile Agentului Guvernamental și Ministerului Afacerilor Externe și Integrării Europene, precum și în contextul obiecției Procuraturii Generale expus la art. 301 (situația reglementată la

din cauza unui risc întemeiat de întârziere care poate conduce la distrugerea sau pierderea probelor sau informațiilor probatorii sau pune în pericol iminent securitatea persoanei, ca excepție, percheziția se poate efectua în baza ordonanței motivate a organului de urmărire penală, fără autorizația prealabilă a judecătorului de instrucție. În acest caz, imediat, dar nu mai târziu de 24 de ore de la terminarea percheziției, pentru a se verifica legalitatea acestei acțiuni procesuale, materialele relevante, procurorul le prezintă judecătorului de instrucție, care va proceda în ordinea prevăzută de art. 301 alin. (2).”	Pct. 5 și pct. 13 din proiect urmează a fi revizuite în conformitate cu art. 132¹ din Codul de procedură penală, deoarece prin modificările propuse se creează o discordanță între art. 125 alin. (4), respectiv, 301 cu art. 132⁴, care stabilește că măsuri speciale de investigații pot fi efectuate fără autorizarea judecătorului, dar în baza ordonanței motivate a procurorului.		art. 125 din CPP se regăsește, de fapt, în normele art. 301, care au un caracter general). <u>modificarea propusă la art. 125 din CPP se exclude din proiect.</u>
„6. La articolul 127, alineatul (7) va avea următorul cuprins: „(7) Dacă persoana la care se efectuează percheziția solicită prezența apărătorului, acțiunea procesuală se întrerupe pînă la prezentarea apărătorului, dar nu mai mult de 2 ore. În caz de urgență determinată de pericolul de pierdere, alterare sau distrugere a probelor ori care ar pune în pericol siguranța persoanei la care se face percheziția sau a altor persoane, percheziția continuă, cu indicarea motivelor în procesul-verbal.”	9. Agentul Governamental: Este o modificare care introduce o garanție lăudabilă prin prisma standardelor cu privire la respectarea drepturilor omului și în particular a celor cerințe instituite prin jurisprudența Curții Europene.	9. -	Se păstrează aceeași redacție.
„7. La articolul 132¹, alineatul (1) va avea următorul cuprins: „(1) În cadrul procesului penal, măsurile speciale de investigații se efectuează numai în condițiile și în modul prevăzut de prezentul cod.”	10. Agentul Governamental: O modificare acceptabilă, inclusiv prin prisma prevederilor art. 2 alin.(4) din codul de procedură penală, și reieșind în spiritul hotărîrii <i>Lordachi și alții</i> care impune o codificare a legislației cu privire la măsuri de investigații secrete prin includerea acestora într-o singură sursă de lege. 11. Ministerul Afacerilor Interne. Se consideră necesară completarea în final a art. 132¹ alin. (1) cu sintagma „și de Legea nr. 59 din 29 martie 2012 privind activitatea specială de investigații. Or, potrivit art. 1 din Legea prenotată, aceasta reglementează măsurile speciale de	10. - 11. Nu se acceptă. Măsurile speciale de investigații care se efectuează în cadrul procesului penal sunt reglementate expres de către art. 132² alin. (1) din Codul de procedură penală.	Se păstrează aceeași redacție.

309, art. 318, art. 324-326, art. 327, art. 328, art. 333, art. 334, art. 335, art. 335¹ alin. (2), art. 337-340, art. 342-344, art. 352 alin. (3), art. 362, art. 362¹, art. 368 alin. (2), art. 370 alin. (2) și (3). Lista componentelor de infracțiuni este exhaustivă și poate fi modificată doar prin lege.”; la alineatul (3), cuvintele „sau persoanelor care contribuie în orice mod la comiterea infracțiunilor prevăzute la alin. (2) și în privința cărora există date ce pot conduce rezonabil la o concluzie că aceste persoane primesc de la bănuț, învinuit sau inculpat ori transmit acestuia informații relevante pentru cauza penală” se substituie prin cuvintele „sau ale altor persoane, inclusiv ale celor neidentificate, despre care există date ce pot conduce rezonabil la o concluzie că ele fie contribuie, în orice mod, la pregătirea, comiterea, favorizarea sau tăinuțrea infracțiunilor prevăzute la alin.(2), fie primesc sau transmit informații relevante și importante pentru cauza penală”; se completează cu alineatul (4) cu următorul cuprins: „(4) Pot fi supuse interceptării comunicărilor victimei, părții vătămăte, precum și a rudelor și a membrilor familiei sale, dacă există pericol iminent pentru viața, sănătatea sau alte drepturi fundamentale ale acesteia, dacă este necesară prevenirea infracțiunii sau dacă există riscul evident al pierderii iremediabile sau a denaturării probelor. Interceptarea comunicărilor în sensul prezentului alineat se dispune conform procedurii prevăzute la art. 132⁴ și doar cu acordul scris sau la cererea scrisă și prealabilă a persoanelor indicate în prezentul alineat. Măsura dispusă în temeiul prezentului alineat urmează a fi încetată imediat după dispariția temeiului care a stat la baza autorizării acesteia sau la cererea expresă a persoanelor specificate în prezentul alineat.”	15. Ministerul Afacerilor Interne. Subsecvent. în proiectul Legii. la pct. 9. care operează modificări la alin. (2) art. 132⁸ din Cod. se propune extinderea listei infracțiunilor pentru care este admisă dispunerea interceptării și înregistrării comunicărilor, care nu se încadrează în categoria infracțiunilor grave, deosebit de grave sau excepțional de grave. Înșă, conform art. 132¹ din Codul de procedură penală, măsurile speciale de investigații se dispun și se efectuează dacă sunt îndeplinite cumulativ trei condiții, una dintre care este existența unei bănuțeli rezonabile cu privire la pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni grave, deosebit de grave sau excepțional de grave, cu excepțiile stabilite de lege. Respectiv, dacă se urmărește completarea articolului menționat supra, cu componente de infracțiuni, care deși sunt mai puțin grave sau chiar ușoare, dar totuși prezintă pericol social sporit și fără această măsură specială de investigație nu pot fi administrate careva probe în procesele penale și invers, nu trebuie omise în a fi menționate infracțiuni grave și deosebit de grave, în care efectuarea interceptărilor și înregistrărilor comunicărilor este strict necesară, reieșind din pericolul social sporit al faptei și scopului procesului penal.	15. Nu se acceptă. Nu este clară propunerea exactă a autorului avizului. Totuși. se atenționează că. în conformitate cu art. 132¹ alin. (2) pct. 2), una dintre condițiile pentru dispunerea măsurilor speciale de investigații este „2) există o bănuțală rezonabilă cu privire la pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni grave, deosebit de grave sau excepțional de grave, <u>cu excepțiile stabilite de lege</u>”. Astfel, expresia subliniată – „cu excepțiile stabilite de lege” – permite a se prevedea și alte categorii de infracțiuni în cazul unor măsuri speciale de investigații anumite. Respectiv, nu sunt necesare modificări suplimentare ale normei procesual-penale.	
„10. Articolul 134⁶ se completează cu	16. Agentul Governamental:	16. Se acceptă.	Modificarea propusă la art. 134⁶ se exclude

cuvintele „cu sau fără utilizarea mijloacelor tehnice”.”.	La pct. 10 - 13 din proiectul de lege. Nu sunt comentarii. În principiu comentarii de mai sus au acoperit toată gama de obiecții care ar fi putut să fie aduse pe marginea prezentului proiect. 17. Procuratura Generală: Totodată, potrivit proiectului, deși se propune completarea <i>art. 134⁶</i> în final, cu cuvintele: „cu sau fără utilizarea mijloacelor tehnice”, care pare să faciliteze aplicarea măsurii speciale de urmărire vizuală, totuși utilizarea unor mijloace tehnice nu corespunde scopului propus de această măsură, cu atât mai mult că s-ar transforma în înregistrare de imagini sau interceptări, pentru care este necesar autorizarea judecătorului de instrucție. Astfel, considerăm că <i>sintagma propusă nu corespunde unui echilibru adecvat între reglementările concurente.</i>	17. Se acceptă.	din proiect.
„11. Articolul 135 va avea următorul cuprins: „Articolul 135. Controlul transmiterii sau primirii banilor sau a altor valori materiale pretinse, acceptate, extorcate sau oferite (1) Controlul transmiterii sau primirii banilor sau a altor valori materiale pretinse, acceptate, extorcate sau oferite reprezintă supravegherea și documentarea înmînării sau predării de bunuri, bancnote sau documente persoanei, care pretinde, acceptă, extorcă sau le oferă. (2) Acțiunile de transmitere sub control a banilor sau a altor valori materiale pretinse, acceptate sau extorcate, deși, formal, cad sub incidența infracțiunii, în mod separat nu constituie infracțiune și se realizează doar în scopul identificării intențiilor și verificării sesizării cu privire la săvîrșirea infracțiunii, care a început pînă la sau în afara implicării organelor respective. (3) Persoanele care realizează actul de transmitere sau primire a banilor sau a altor valori materiale pretinse, acceptate, extorcate sau oferite nu poartă răspundere pentru acțiunile lor realizate sub controlul organelor abilitate.”.”	18. Agentul Governamental: La pct. 10 - 13 din proiectul de lege. Nu sunt comentarii. În principiu comentarii de mai sus au acoperit toată gama de obiecții care ar fi putut să fie aduse pe marginea prezentului proiect. 19. Centrul Național Anticorupție: Cu referire la proiectul de lege pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală al Republicii Moldova nr. 122-XV din 14 martie 2003, se comunicăm susținerea acestuia cu următoarele propuneri. La pct. 11 din proiect (<i>art. 135 din Codul de procedură penală</i>), propunem următoarea redacție: „Articolul 135. Controlul transmiterii sau primirii banilor, <u>serviciilor</u>, sau altor valori materiale <u>sau nemateriale</u> pretinse, acceptate, extorcate sau oferite. (1) Controlul transmiterii sau primirii banilor, serviciilor, sau altor valori materiale <u>sau nemateriale</u> pretinse, acceptate, extorcate sau oferite reprezintă supravegherea și documentarea înmînării sau predării de bunuri, bani, servicii <u>sau documente</u> persoanei care pretinde, acceptă, extorcă sau le oferă, <u>precum și complicilor acestora.</u>	18. Se acceptă. 19. Se acceptă.	Noua redacție: „11. Articolul 135 va avea următorul cuprins: „Articolul 135. Controlul transmiterii sau primirii banilor, <u>serviciilor</u> sau a altor valori materiale <u>sau nemateriale</u> pretinse, acceptate, extorcate sau oferite (1) Controlul transmiterii sau primirii banilor, serviciilor sau a altor valori materiale <u>sau nemateriale</u> pretinse, acceptate, extorcate sau oferite reprezintă supravegherea și documentarea înmînării sau predării de <u>bani, servicii sau alte valori materiale sau nemateriale</u> persoanei care le pretinde, acceptă, extorcă sau oferă, <u>precum și complicilor acesteia.</u> (2) Acțiunile de transmitere sau primire sub control a banilor, <u>serviciilor</u> sau a altor valori materiale <u>sau nemateriale</u> pretinse, acceptate, extorcate <u>sau oferite</u>, deși, formal, cad sub incidența infracțiunii, în mod separat nu constituie infracțiune și se realizează doar în scopul identificării intențiilor și verificării sesizării cu privire la săvîrșirea infracțiunii, care a început pînă la sau în afara implicării organelor respective.

(2) Acțiunile de transmitere sau primire sub control a banilor, serviciilor, sau a altor valori materiale sau nemateriale pretinse, acceptate, extorcate, sau oferite, deși formal, cad sub incidența infracțiunii, în mod separat nu constituie infracțiune și se realizează doar în scopul identificării intențiilor și verificării sesizării cu privire la săvârșirea infracțiunii, care a început pînă la sau în afara implicării organelor respective.

(3) Persoanele care realizează actul de transmitere sau primire a banilor, serviciilor, sau a altor valori materiale sau nemateriale pretinse, acceptate, extorcate, sau oferite nu poartă răspundere pentru acțiunile lor realizate sub controlul organelor abilitate”.

20. Ministerul Afacerilor Interne.

* Nu se susține varianta propusă a art. 135 din Codul de procedură penală în pct. 11 din proiectul de Lege, deoarece redacția în vigoare este mai reușită și pînă în prezent a adus rezultate relative.

Conform propunerii din acest proiect, s-ar favoriza și s-ar legaliza provocarea la comiterea infracțiunilor de corupere, care de altfel și au loc în majoritatea cazurilor. Dacă legea va permite transmiterea banilor sub control, pentru a vedea dacă vor fi acceptate sau nu, automat are loc și provocarea la comiterea acestei fapte, or, atît timp cît intenția existentă nu este materializată, nu poate fi vorba de infracțiune, chiar și dacă intențiile ascunse contravin ordinii de drept, persoana are gîndul să pretindă la ideal să obțină o favoare, însă nu realizează nici o acțiune în acest sens. De altfel, dacă la realizarea acestei intenții ascunse vor contribui organele speciale, aceștia vor fi factori (agenți) provocatori pentru a iniția materializarea intenției pe care o are persoana, sau pentru a-l instiga să realizeze această intenție intuitivă.

La baza acestor motivații este faptul că organul de urmărire penală, este obligat să constate fapta, care a avut loc în trecut și nu pentru viitor, să dispună de probe verosimile cu privire la pregătirea sau deja executarea faptei concrete, care se realizează fără implicarea organelor de urmărire

(3) Persoanele care realizează actul de transmitere sau primire a banilor, serviciilor sau altor valori materiale sau nemateriale pretinse, acceptate, extorcate sau oferite nu poartă răspundere pentru acțiunile lor realizate sub controlul organelor abilitate.

20. Se acceptă parțial.

* De fapt, orice acțiune prevăzută de art. 135 ar putea fi realizată prin provocare. Riscul admiterii provocării poate exista la realizarea oricăror măsuri speciale de investigații. Respectiv, aceasta va fi temei pentru a nu admite rezultatele măsurii ca probe în cadrul procesului.

Totuși, transmiterea banilor sub control este o măsură posibil de realizat la investigarea ambelor forme de corupție, atît pasivă, cît și activă. Or, conform raționamentelor prezentate, această măsură specială de investigații va putea fi aplicată doar în cazul coruperii pasive, nu și în cazurile de corupere activă – ceea ce nu este corect. Instrumentele internațională reglementează, cît și legea penală internațională reglementează acțiunile de oferire, dare, promitere – ca acțiuni incriminate. Astfel, pentru a le putea investiga, este necesară admiterea primirii sub control

penală și fără să existe o provocare sau instigare la comiterea infracțiunii. care ar putea fi săvârșită pe viitor.

Începerea urmăririi penale are loc în urma constatării indicilor concreți că a fost săvârșită o infracțiune, sau aceasta este în curs de pregătire, dar nu formal, pentru a se clarifica pe parcursul efectuării urmăririi penale dacă infracțiunea există sau nu, iar în cazul în care nu există, prin această măsură specială de investigație să se provoace comiterea ei.

Pentru realizarea măsurii speciale de investigație, sau urmăririi penale, nu este suficient a se stabili doar intenția la comiterea unei fapte, fără ca aceasta să fie exteriorizată sau materializată sau acțiuni concrete, chiar și la faza de pregătire. Singura intenție, nu constituie temei de începere a urmăririi penale, pentru ca ulterior în mod provocator să fie materializată prin realizarea măsurii speciale de investigație.

Ca garanții contra abuzului, trebuie evitată orice posibilă interpretare a legii și stimulare a provocării.

Dacă există pretinderea sau acceptarea banilor de către subiect, acțiuni care pot fi și nematerializate la momentul începerii urmăririi penale, automat promisiunea, oferirea sau darea ulterioară de astfel de mijloace la fel trebuie cercetată penal, deoarece subiectul activ este în complicitate cu cel pasiv.

**Mai mult, redacția propusă a art. 135 nu este corelată în parte cu prevederile art. 18 alin. (4) din Legea nr. 59 din 29 martie 2012, care stabilește expres că controlul transmiterii banilor sau a altor valori materiale extorcate se efectuează doar de subdiviziunile specializate ale Ministerului Afacerilor Interne și ale Centrului Național Anticorupție.

Totuși, în contextul celor expuse la acest capitol, drept punct de reper, se propune ca art. 135 din Codul de procedură penală să reflecte următorul cuprins:

“Articolul 135. Controlul transmiterii banilor sau a

(după ce a avut loc promisiunea sau când are loc oferirea. darea de bani sau alte valori).

Problemele invocate în aviz țin. de fapt, de tactica realizării măsurii.

Astfel, în cazul în care se observă elementul de provocare, procurorul, judecătorul de instrucție (în cadrul controlului judiciar) și instanța de judecată (la judecarea cauzei) va aprecia legalitatea măsurii în cauză și admisibilitatea în calitate de probă a procesului-verbal cu privire la măsura specială de investigații realizată.

Referitor la remarca privind faptul că intenția nu este suficientă pentru pornirea urmăririi penale, trebuie să atragem atenția că, simpla acțiune de pretindere sau cea de promisiune, realizată în condițiile art. 324 sau 325 Codul penal, reprezintă deja acțiunea consumată. Transmiterea controlată a banilor pretinși, sau primirea controlată a banilor deja promiși, ar veni doar să confirme intenția persoanei atunci când a pretins sau, respectiv, a promis.

** Referitor la indicarea organelor care efectuează măsura specială de investigații – se acceptă.

	altor valori materiale extorcate (1) Controlul transmiterii banilor sau a altor valori materiale extorcate prevede iminarea sau predarea de bunuri, bancnote sau documente persoanei care insistent pretinde, sub supraveghere și cu documentarea acestor acțiuni. (2) Controlul transmiterii banilor sau a altor valori materiale extorcate poate fi efectuat doar de către organele de urmărire penală ale Ministerului Afacerilor Interne și de Centrul Național Anticorupție. (3) Controlul transmiterii banilor sau a altor valori materiale extorcate nu permite implicarea activă și acordarea de către organele respective a mijloacelor care urmează a fi transmise și nu presupune consumarea infracțiunii, ci reprezintă doar o insinuare a faptei pentru a constata și proba insistența persoanei de a i se transmite astfel de bunuri sau valori materiale, și deși formal cade sub incidența infracțiunii, în mod separat nu constituie infracțiune și se realizează doar în scopul identificării intențiilor și verificării comunicării cu privire la infracțiunea de corupere sau de șantaj, care a început până la sau în afara implicării organelor respective. (4) Persoanele care participă la actul de transmitere a banilor sau a altor valori materiale extorcate nu poartă răspundere pentru acțiunile lor realizate sub controlul organelor abilitate.” ***Subsecvent celor enunțate, cu titlu informativ relevăm că un proiect de Lege pentru modificarea și completarea unor acte legislative care, în special conține amendamente la Codul de procedură penală de un concept similar, este promovat de către Centrul Național Anticorupție. Prin urmare, în scopul evitării promovării unor proiecte fragmentare la acest capitol, însă de către două autorități diferite, se recomandă comasarea lor, în contextul promovării unui proiect de lege complex.	*** Proiectul prezentat de către CNA este, de fapt, proiectul elaborat de către Grupul de lucru ca a elaborat și prezentul proiect la care s-a oferit avizul în cauză. Promovarea proiectului transmis de către CNA a fost stopată.	
„12. La articolul 255 alineatul (1), cuvintele „În desfășurarea urmăririi penale” se substituie prin cuvintele „În cadrul procesului penal”.”	21. Agentul Governmental: La pct. 10 - 13 din proiectul de lege. Nu sunt comentarii. În principiu comentarii de mai sus au acoperit toată gama de obiecții care ar fi putut să	21. Modificarea de la art. 255 alin. (1) este impusă de modificarea efectuată prin Legea nr. 66 din 5 aprilie 2012 în care s-a diferențiat	Se păstrează aceeași redacție.

	fie aduse pe marginea prezentului proiect.	momentul începerii procesului penal de momentul începerii urmăririi penale. Astfel, având în vedere că, în cadrul procesului penal, dar încă în afara urmăririi penale, organul de urmărire penală poate emite ordonanțe, a fost necesar de substituit textul „În desfășurarea urmăririi penale” cu textul „În cadrul procesului penal.”.	
„13. La articolul 301: titlul va avea următorul cuprins: „Articolul 301. Acțiunile de urmărire penală și măsurile speciale de investigații efectuate cu autorizarea judecătorului de instrucție”; alineatul (2) va avea următorul cuprins: „(2) În cazurile infracțiunilor flagrante, precum și atunci când există circumstanțe ce nu permit amânare, iar autorizarea nu poate fi obținută din cauza unui risc întemeiat de întârziere care poate conduce la distrugerea sau pierderea probelor sau a informațiilor probatorii sau pune în pericolul iminent securitatea persoanei, acțiunile de urmărire penală și măsurile speciale de investigații, pentru care legea prevede autorizația judecătorului de instrucție, ca excepție, se pot efectua în baza ordonanței motivate a organului de urmărire penală, fără autorizația prealabilă a judecătorului de instrucție. În asemenea caz, procurorul și judecătorul de instrucție vor fi informați despre aceasta în termen de 24 de ore, iar în scop de control, li se prezintă materialele ce se referă la temeinicia acțiunii efectuate. În cazul în care acțiunea de urmărire penală sau, după caz, măsura specială de investigație a fost efectuată cu abateri esențiale de la prevederile legii sau cu încălcări neproporționale ale drepturilor omului, procurorul sau judecătorul de instrucție, din oficiu, dispune nulitatea acțiunii, în caz contrar ea se prezumă legală. În cazul în	22. Agentul Governamental: La pct. 10 - 13 din proiectul de lege. Nu sunt comentarii. În principiu comentarii de mai sus au acoperit toată gama de obiecții care ar fi putut să fie aduse pe marginea prezentului proiect. 23. Procuratura Generală: În mod similar, art. 301 din proiect se referă la excepția pe care o instituie norma în cauză, nu doar referitor la acțiunile de urmărire penală efectuate cu autorizarea judecătorului de instrucție, dar și la măsurile speciale de investigații. Din conținutul acestuia nu se disting clar atribuțiile procurorului și judecătorului de instrucție, în situațiile de excepție descrise. Mai mult ca atât, <u>este inacceptabil ca organul de urmărire penală să dispună de posibilitatea efectuării oricărei acțiuni de urmărire penală sau chiar măsuri speciale de investigație fără controlul prealabil al procurorului conducător și ulterior al judecătorului de instrucție.</u> Această formulă nu aduce siguranță în respectarea drepturilor fundamentale ale omului garantate de Constituție și CEDO și nu respectă proporționalitatea cu alte prevederi, motiv pentru care considerăm că atât art.125, cât și 301 din proiect urmează să fie excluse. 24. Ministerul Afacerilor Externe și Integrării Europene: Pct. 5 și pct. 13 din proiect urmează a fi revizuite în conformitate cu art. 132⁴ din Codul de procedură penală, deoarece prin modificările propuse se creează o discordanță între art. 125 alin. (4).	22. Se acceptă. 23. Se acceptă. 24. Se acceptă.	Având în vedere obiecțiile Agentului Governamental, ale Procuraturii Generale, precum și remarca Ministerului Afacerilor Externe și Integrării Europene, <u>modificările propuse la art. 301 se exclud din proiect.</u>

care procurorul a dispus anularea acțiunii procesuale și rezultatele ei, materialele respective nu se mai prezintă judecătorului de instrucție, decit dacă acesta le solicită expres.”.	respectiv, 301 cu art. 132⁴, care stabilește că măsuri speciale de investigații pot fi efectuate fără autorizarea judecătorului, dar în baza ordonanței motivate a procurorului.	(	
	25. Totodată, luînd în considerație gravitatea infracțiunilor și impactul negativ al acestora asupra societății, se propune ca art.134² alin.(2) să fie completat după cuvintele: „prevăzute la art.”, cu art. „165”, iar după art. „362” cu art. „362”.	25. Nu se acceptă. Completarea nu ține de conceptul proiectului, care vine să deblocheze (nu să îmbunătățească) activitatea de urmărire penală (în special activitatea specială de investigații în cadrul procesului penal).	-
	26. O altă recomandare pentru suplinirea proiectului se referă la art.274 alin.(1) al Codului de procedură penală, respectiv completarea acestuia în final cu următoarea propoziție: „În dependență de complexitatea cauzei, termenul de examinare a sesizării, poate fi prelungit, prin ordonanța motivată a procurorului, cu cel mult 30 de zile”. Prin urmare, luînd în considerație propunerile formulate, considerăm că modificările și completările propuse vor contribui la optimizarea cadrului legal și activității practice.	26. Se acceptă.	Proiectul a fost completat cu următoarea prevedere: „13. La articolul 274, alineatul (1) se completează cu următoarea propoziție: „În dependență de complexitatea cauzei, termenul de examinare a sesizării, poate fi prelungit, prin ordonanța motivată a procurorului, cu cel mult 30 de zile.”
		27. Avîn în vedere adresa Curții Constituționale nr. PCC-01/39a remisă Guvernului, precum și indicația Guvernului nr. 1513-464 din 13 august 2013, se propune completarea proiectului cu o modificare prin care se propune actualizarea denumirii instituțiilor de la art. 37 pct.1, în special, a Serviciului Protecției Civile și Situațiilor Excepționale.	Proiectul a fost completat cu următoarea prevedere: „2. La articolul 37 punctul 1), cuvintele „Departamentului Situații Excepționale” se substituie prin cuvintele „Serviciului Protecției Civile și Situațiilor Excepționale”.
	28. Serviciul Vamal Fără obiecții la proiect.	-	-

Viceministru

Nicolae EȘANU